

МЪРТВИЯТ ИНКА ПРЕДУПРЕЖДАВА

Името на Петър Бобев е достатъчно известно на хилядите читатели, затова ще спестя представянето му. Само ще припомня, че всичките му досега излезли книги (двадесет и четири) са библиографска рядкост. Буквално за броени часове изчезна от книжарниците и новата му творба „ОТМЪЩЕНИЕТО НА МЪРТВИЯ ИНКА”, въпреки че тиражът ѝ бе доста солиден. Жанрово тя е определена като научно-фантастичен роман (в нея съществена роля играе допустимото откритие на доктор Стефан Павлов за преливане на паметовото съдържание от един мозък в друг), но в нея умело е преплетено приключението и в този смисъл новата книга на Петър Бобев увеличава поредицата, започната с „Жрицата на змията”, с „Драконът от Луалаба” и особено с „Опалите на Нефертити”. Увеличава се и броят на героите-българи, които писателят представя с характерните им национални черти, въпреки че действуват в Южна Америка, в Африка, в Австралия. „Отмъщението на мъртвия инка” отново след „Жрицата на змията” ни пренася в джунглите на Амазонка, но този път не за да достигнем Златния град на амазонките, а за да се запознаем с тайната около древната цивилизация на инките и тяхното легендарно съкровище. В това отношение младите (и възрастните!) читатели ще научат извънредно много, защото авторът се позовава на най-новите научни изследвания и не обвива с романтичен и идеалистичен ореол древната империя на инките. Реалистичен е неговият разказ и когато ни запознава с туземното население по Амазонията, с потомците на инките, когато разказва за живота в джунглата, за законите на джунглата, за обичаите на избягалите от цивилизацията жители на селвата. Въобще Петър Бобев и тук остава верен на едно вече признато му качество — да се опира на научния факт, на проверените данни, да простира фантазията си според тях...

Ето например как в един спорен аспект, но напълно в духа на последните научни дирения е обосновано откритието на доктор Стефан Павлов. В ретроспекция-диалог младият още учен д-р Павлов застъпва пред авторитетния проф. Константинов тезата, че „рибонуклеиновата киселина е перфокартата, в която се съхранява получената информация”, че тя е хранилището на паметта. Но това – както се изяснява малко по-късно — не означава, че младият учен е абсолютен привърженик на „химичната теория” при разработването на тази хипотеза. Той всъщност поддържа обединяващата хипотеза, която стига до изводите, че „от нервните био-импулси, зародени в сетивата, се изменя химизмът на клетката, която изработва специфичните запомнящи белтъци. Биотоковете се зараждат, пренасят информацията, предизвикват химичните изменения и изчезват. Остават химичните вещества, синтезираните нови белтъци, в които се запазват спомените, в които се съхраняват, докато потрѣбват отново”.

Спирам се твърде подробно на диренето, на хипотезата и „откритието” на д-р Стефан Павлов, защото то заема ключова позиция в постройката на романа. Без него неубедително и неинтересно би звучало онова, което вижда и си спомня днешният потомък на инките Лемолемо, превръщайки се в определен откъс от време в някогашния Уанай — свидетел и участник в разгрома на древната империя на инките от конквистадорите. Разбира се, в крайна сметка, това е един оригинален похват на писателя, чрез който можем да се доберем до драмата на инките преди толкова векове. И да направим своеобразен паралел с днешната драма, която изживяват потъналите в селвата племена, под натиска на една „цивилизация”, основана на насилието, на жаждата за богатство и власт.

Писателят Петър Бобев и в предишните си най-ярки творби, и тук съвсем не „витае“ извън времето — напротив, той винаги стои здраво на основата на днешния ден, вглежда се в миналото от позицията на днешния ден.

Неговите герои — и особено там, където те са българи — са носители на най-прогресивните вейния в науката и бих казал — в политиката. Пред нас е най-новият случай — налагащият се паралел между нашествието на испанските конквистадори и пистолеросите на сеньор Леонардо, които са не по-малко жестоки и брутални в заслепението си по златото, петрола и урана на древната земя. Повтарям пак — този паралел идва неусетно благодарение уменията на писателя да съчетае увлекателния разказ с историческите факти и фактите на съвременността.

Петър Бобев навлиза умело в психологията, в душевните тревоги на своите герои. Това с пълна сила важи и за отрицателния типаж, но естествено е с особена плътност да се открият водещи герои — Лемолемо и д-р Павлов. Разказът се движи с едно възходящо напрежение, държи — както се казва нашия дъх затаен постоянно, характерно както за жанра, така и за досегашната практика на писателя. Той често използва паралелния разказ, паралелния монтаж, пренася ни свободно от миналото в днешния ден и никога не ни оставя да скучаем. Един роман, който (разрешете да употребя народния израз) просто плаче за филмовия екран, за един режисьор, който обича фантастиката и приключенията. Между другото въпроса за неизползуваните от нашето игрално кино възможности на базата на български фантастични и приключенски романи засегнах преди няколко години във вестник „Народна култура“ (уви! — до днес без ответ) и сега не това е целта ми.

Целта ми е откровено и честно да кажа: един талантлив и толкова необходим на нашата младост автор ни поднесе нова своя книга и тя е хубава. Прочетете я.

Чавдар Гешев

[Назад към основната страница](#)